

GÁLLA EDIT

Predestináció

Felkötik őket a felejtés bitóira,
Mint sehonnai latrokat.
Hallgatás hegyén aszalódnak,
Csontkezükből kiverték a lantokat.
Agyvelejükben perceg a szű,
Húsukat lerágja metszőfogú nyest –
Felzabálják rágcsa-falkák
Azt, aki feltámadni rest.

Világra hoztak
Eleve rossznak,
Padlólyukba kosznak,
Megmotoztak,
Kifosztottak, lefokoztak,
Kijelölt helyetekre pofoztak.

Foghíjas állkapcátok vacogjon
Egy utolsó fogadkozást,
Elfolyó szemgolyótok lássa
A végső napfogyatkozást.
Várjatok, amíg pokolsötét lesz, és
Pár szál hajatokat elhordja a szél.
Akkor szűnj meg, kivert sereg, egészen,
Akkor három napig halott legyél.

Világra hoztak
Eleve rossznak,
Padlójukba kosznak,
Megmotoztak,
Kifosztottak, lefokoztak,
Kijelölt helyetekre pofoztak.

Virradjon most a föld, hasadjon
Fűszálak közt a sarki fény –
Egész legyen, ami szétgurult és eltört:
Csontok, szemgolyók, agy, hit, remény!
Elevenné lesz, akit eleve
Élőhalálra ítélték a népek,
Új dalaikkal felülírnak kasztrendszer-regéket:
Ők lesznek csak élők, sugárzók és épek.

Ideje van

Ideje búcsúzni a lejárt lemeztől,
Idegen az agyondédelgetett sirám.
Ezerszer toldoztam szegény szuveniért, ha eltört,
Ezeregyedszerre nem az én hibám.

Elegem van a dohos pinceszagból,
Reteszelem az ajtót, reccsentem a rácsot.
Kiröhögöm az egész irdatlan gyűjteményt,
Láncfűrész ragadok és kalapácsot:

Bezúrom ezt a beomló, bűdös hodályt.
Pereg a vakolat, iszkol a patkány,
Nyöszörög: bánja, hogy redves zugban
Tengődött penészes fabatkán.

Ideje temetni a bomló gyarlóságokat:
Drakula-szerelmek, zombi-becsvágyak, a falánk,
Kivéreztető döggök karóba húzva, lefejezve
Kenődnek szét a katakomba falán.

Ideje gyújtani a bomba kanócat,
Kitántorogni a fényre – háttérben robbanás –
A koromsötétből mégis egyre hallom a
Csöknyös, közönyös, régi szívdobbanást.